

ter, og Ejendomsskatterne var gaaet ned fra $\frac{2}{5}$ til $\frac{1}{10}$. I Provinsbyerne har Ejendomsskatterne desværre aldrig spillet nogen større Rolle, men i 1914—15 androg de dog 13 pCt. af samtlige Skatter. Fra 1920 er de gaaet ned til 5 pCt., og de spiller altsaa faktisk ikke nogen videre Rolle for den kommunale Beskatning. Det kunde i denne Forbindelse maaske ogsaa have sin Interesse at se, hvor stærk Stigningen har været pr. Individ med Hensyn til de kommunale Skatter siden 1910—11. I København andrager Skatten nu 173 Kr. 24 Ø. pr. Individ, medens den i 1910—11 kun var 38 Kr. 42 Ø. Paa Frederiksberg er den 160 Kr. 37 Ø. nu og var 39 Kr. 37 Ø. i 1910—11 pr. Individ. I Provinsbyerne er Skatten nu 90 Kr. 79 Ø., og i 1910—11 var den 26 Kr. 86 Ø. pr. Individ, og for Landkommunerne er den nu 51 Kr. 48 Ø., medens den i 1910—11 var 20 Kr. 17 Ø. pr. Individ. Men ser man saa hen til, hvor høj en Procent den personlige Kommuneskat andrager, staa Provinsbyerne, Købstadkommunerne, højest, thi der andrager den personlige Skat 92 pCt. af samtlige Skatter, medens den i København er 86,4, paa Frederiksberg 85,6, og i Landkommunerne kun 42,8. Det viser Rigtigheden af, hvad jeg før sagde, at man maa i Købstæderne i noget højere Grad ind paa at faa Grundskatter indført, idet det sikkert er den Vej, man maa gaa for ikke at skulle overskride den rimelige Grænse for, hvad Skat man kan lægge paa Personerne. Naar hertil kom en kommunal Formueskat, vilde jeg mene, at det kunde lykkes Købstadkommunerne under de overordentlig vanskelige Forhold, de arbejder under, at komme igennem, medens det nu næsten er umuligt længere for Købstadkommunerne at afholde de mest fornødne Udgifter, idet de sikkert i de kommende Aar vil komme op paa en Skatteprocent, som maa gøre det yderst betænkeligt at fortsætte ad den Vej ret meget længere. Det vil sikkert være ugørligt. Det maa derfor være nødvendigt, at vi faar en Omordning af vore Skatter og hele Udgiftsfordelingen mellem Stat og Kommune til de forskellige sociale Opgaver, ellers vil det være umuligt for mange Kommuner at fortsætte Arbejdet. Men det foreliggende

Forslag gaar jo desværre slet ikke i den Retning.

Det er beklageligt, at man er blevet staaende ved den rent midlertidige Lovforanstaltning, som dette her udtrykker. Det er ligeledes beklageligt, at der er saa overordentlig ringe Tid til Behandling af dette Lovforslag. Hvis det skal være muligt for Ligningsmyndighederne i de store Købstæder at bruge denne Lov, er det nemlig nødvendigt, at den bliver færdig til 1. Februar, idet det i de store Købstæder er saaledes, at de gør Skatteligningen færdig samtidig med, at de ligner Tillæg, Fradrag o. s. v., og det vilde være meget beklageligt, om det foreliggende Lovforslag skulde blive vedtaget saa sent, at det vilde volde Vanskeligheder at praktisere Bestemmelserne.

Maa jeg, inden jeg gaar over til at omtale enkelte af Bestemmelserne i dette Lovforslag, udtale, at det forekommer mig lidt mystisk med denne „midlertidige“ Lov. Det plejer at være saadan, naar man har en midlertidig Lov, at der findes en Revisionsbestemmelse i Loven, en Bestemmelse om, at til den og den Tid skal Loven revideres. I det foreliggende Lovforslag klarer man det imidlertid paa den Maade, at man kalder det „Forslag til midlertidig Lov“ o. s. v., medens der ikke er nogen Revisionsbestemmelse. Det er meget rart at faa en saadan midlertidig Lov, der for saa vidt kan være midlertidig de første 20 Aar, hvis der ikke enten fra Rigsdagens eller Befolkningens Side rejses stærkt Krav om at faa Loven revideret, idet der ikke er fastsat noget Tidspunkt, paa hvilket Ministeren skal vende tilbage til Rigsdagen for at faa foretaget en Revision. I Tilslutning til, hvad der er gjort gældende i Andragende fra Købstadforeningen, maa jeg absolut henstille, at der kommer en saadan Revisionsbestemmelse ind i Forslaget, og jeg kunde tænke mig, at Loven foreløbig kun skulde gælde for et Aar, og at vi allerede til næste Aar maatte kunne vente at faa en mere omfattende Revision af den kommunale Skattelov, end det foreliggende Lovforslag tilsigter. Jeg vil af den Grund heller ikke kunne tiltræde, hvad den ærede Ordfører for Venstre (Hagbart Berg) gjorde sig til Talsmand for, at faa dette optrykt i Forbindelse med Bestemmelserne i Skattelovene af 1903. Nej, lad os endelig ikke gøre